

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně**
sídlem nám. T. G. Masaryka 5555, Zlín
zastoupena advokátem JUDr. Karlem Zuskou
sídlem Radlická 3185/1c, Praha 5

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 25.11.2016,
č.j. MŠMT-14152/2016-13

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 25. 11. 2016, č.j. MŠMT-14152/2016-13 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházejícího rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 30. 5. 2016, č.j. MŠMT14152/2016-6 nazvaného „Oznámení č. S-0376/19/01 o nevyplacení části dotace“ (dále též jen „rozhodnutí o nevyplacení dotace“).

2. Rozhodnutím o poskytnutí dotace č. 0376/19/01 ze dne 1. 10. 2015, č.j. MŠMT-22760/2015-8 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) rozhodl žalovaný o poskytnutí dotace žalobkyni za účelem realizace projektu „CEBIA – Tech Instrumentation“, reg. č. CZ.1.05/2.1.00/19.0376 (dále též jen „projekt“), a to v rámci OP VaVpI, prioritní osy 2 – Regionální VaV centra, oblast podpory 2.1 – Regionální VaV centra. Rozhodnutím o nevyplacení dotace, které bylo žalobkyni doručeno dne 6. 6. 2016, žalovaný žalobkyni sdělil, že jí podle § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) nevyplácí část dotace, přičemž toto nevyplacení odpovídá celkem částce 2.092.173,54 Kč, z důvodu, že žalobkyně měla porušit § 6 odst. 1 a ust. § 147 odst. 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZVZ“), když v rozporu se stanovenými zadávacími podmínkami mohla omezit okruh uchazečů o veřejnou zakázku „CEBIA – Tech Instrumentation – Přístroje I.“, zadávanou v otevřeném řízení uveřejněném ve Věstníku veřejných zakázek (dále jen „VVZ“) pod ev. č. zakázky 513840 (dále jen „Veřejná zakázka“).
3. V zadávací dokumentaci Veřejné zakázky byla v bodě 8.4 stanovena předpokládaná doba plnění této zakázky od 21. 9. 2015 do 30. 9. 2015 a výslovně specifikováno, že *„údaj o předpokládaném zahájení plnění veřejné zakázky je stanoven s ohledem na předpokládané ukončení zadávacího řízení“, „časový úsek mezi předpokládaným zahájením a předpokládaným ukončením zadávacího řízení vyjadřuje zadavatelem předpokládanou dobu realizace veřejné zakázky“ a „skutečnou lhůtu realizace navrhuje uchazeč ve smlouvě.“* Pochybení žalobkyně coby zadavatele předmětné zakázky spočívalo dle žalovaného v tom, že zatímco v bodě 8.4 zadávací dokumentace předmětné zakázky je stanovena doba plnění Veřejné zakázky (od 21. 9. 2015 do 30. 9. 2015) vymezena jako doba předpokládaná, v Oznámení o zakázce uveřejněném v Úředním věstníku EU a ve VVZ pod ev. č. 513840 (dále jen „Oznámení o zakázce“) je sice v bodě II. 3) uvedena shodná doba plnění (od 21.9.2015 do 30.9.2015), ale není u ní výslovně uvedeno, že jde o dobu toliko předpokládanou. Uvedené žalovaný považoval za rozpor a za netransparentní postup zadavatele a dovodil, že mnozí potenciální uchazeči si ani neobstarali zadávací dokumentaci, ze které vyplývalo, že jde jen o předpokládanou dobu realizace a že skutečnou dobu realizace navrhuje uchazeč ve smlouvě, a údaj o době pro realizaci Veřejné zakázky uvedený v Oznámení o zakázce tak mohl vést k odrazení některých uchazečů o Veřejnou zakázku, pokud by v uvedené době nebyli schopni tuto zakázku realizovat.
4. Žalobkyni je ze strany žalovaného dále vytýkáno ve vztahu k veřejným zakázkám „CEBIA – Tech Instrumentation – Přístroje I. – Pracoviště pro výzkum proudění“ (uveřejněna ve VVZ pod ev. č. zakázky 525151), „CEBIA – Tech Instrumentation – Přístroje I. – Akumulační panely“ (uveřejněna ve VVZ pod ev. č. zakázky 525150), „CEBIA – Tech Instrumentation – Přístroje I. – Mobilní měřicí pracoviště“ (uveřejněna ve VVZ pod ev. č. zakázky 525221) a „CEBIA – Tech Instrumentation – Přístroje I. – Zkušební vzorky pro testování kalorimetrické komory“ (uveřejněna ve VVZ pod ev. č. zakázky 525222), že v důsledku nedostatečné specifikace doby realizace v Oznámení o zakázce nebyly v otevřeném řízení na Veřejnou zakázku, která byla rozdělena na 22 částí ve smyslu § 98 odst. 1 ZVZ, podány do částí Veřejné zakázky č. 5, 6, 7 a 9 žádné nabídky, tedy, že žalobkyně mohla sama způsobit (tím, že nedostatečně specifikovala dobu pro realizaci

veřejné zakázky v Oznámení o zakázce) důvod pro následné použití jednacího řízení bez uveřejnění ve smyslu ust. § 23 odst. 1 písm. a) ZVZ pro opakované zadání těchto částí.

5. Žalobkyně předložila rozsáhlou žalobní argumentaci, v níž namítá vady skutkové i právní. Podstatou žaloby (jejíž jednotlivé body jsou reflektovány a vypořádány níže), resp. tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí, je argumentace, že napadené rozhodnutí je v rozporu s výsledkem šetření ÚOHS, resp. toto šetření není v napadeném rozhodnutí zohledněno ani jako důkaz, a v tomto ohledu napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Dále je žalobkyní namítána nesprávná aplikace § 147 odst. 6 a § 6 odst. 1 ZVZ, resp. nedostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu k porušení ZVZ (zásady transparentnosti).
6. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve svém vyjádření k žalobě podrobně reagoval na jednotlivé žalobní námítky. Žalobkyně pak v replice na vyjádření žalovaného setrvala na svých žalobních tvrzeních.

II. Z obsahu správního spisu – průběh předcházejícího řízení

7. Na základě žádosti žalobkyně bylo dne 1.10.2015 vydáno rozhodnutí č.j. MSMT-22760/2015 o poskytnutí dotace z Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace na projekt (CEBIA-Tech Instrumentation), a to v celkové maximální výši 44 007 600 Kč. Podle čl. III odst. 2 rozhodnutí o poskytnutí dotace měla být dotace vyplácena na základě skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných výdajů.
8. Součástí spisu je 5 vyplněných kontrolních listů pro kontrolu veřejné zakázky k projektu (kontrola ex post), resp. ve vztahu k dílčím veřejným zakázkám na různé typy měřících přístrojů, na jejichž základě bylo žalobkyni dne 30.5.2016 vydáno oznámení (rozhodnutí) o nevyplacení dotace.
9. Žalovaný zaslal Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS) podnět ze dne 13.6.2016 k zahájení správního řízení ve věci přezkoumání postupu žalobkyně coby zadavatele předmětných veřejných zakázek. Úřad sdělil dopisem ze dne 21. 7. 2016, č. j. ÚOHS-P1074/2016/VZ-30411/2016/551/Opa výsledek svého šetření, že po prošetření v podnětu uváděných skutečností nebyly shledány důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední.
10. Žalovaný dále podle § 14e odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech informoval dopisem ze dne 26.7.2016 Finanční úřad pro Zlínský kraj o nevyplacení části dotace. Obsahem správního spisu je též zpráva o daňové kontrole ze dne 7. 12. 2016, č. j. 2019226/16/3300-31471-709493, v níž finanční úřad konstatoval, že žalobkyně při zadávání veřejné zakázky s názvem „CEBIA – Tech Instrumentation – Přístroje I.“ porušila ustanovení § 6 ZVZ, a to konkrétně zásadu transparentnosti, přičemž pochybení žalobkyně mohlo mít dopad na potenciální okruh uchazečů o veřejnou zakázku.
11. Proti rozhodnutí o nevyplacení dotace podala žalobkyně námítky ze dne 28.6.2016, o nichž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

III. Ústní jednání

12. Při ústním jednání před soudem dne 4.2.2020 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že v rozhodnutí podle § 14e odst. 1 musí být zřejmé, že se jedná o konečné snížení dotace, zároveň s odkazem na obsah žaloby zdůraznil, že žalovaný nebyl oprávněn vydat konečné rozhodnutí o nevyplacení dotace. Dále poznamenal, že údaj o době plnění veřejné zakázky uvedený v oznámení byl údajem nepovinným a že mu není známo, že by žalovaný věc postoupil ke kontrole finančnímu úřadu. Zástupce žalovaného poukázal na judikaturní vývoj (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Afs 270/2015-48) a v reakci na tvrzení zástupce žalobkyně, že žalobkyni nebyl ze strany finančního úřadu uložen odvod za porušení rozpočtové kázně, uvedl, že tato skutečnost nebránila vydání napadeného rozhodnutí; finanční úřad nicméně při následné kontrole potvrdil pochybení žalobkyně spočívající v porušení § 6 ZVZ.

IV. Posouzení věci soudem

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
14. Podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech *poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 6, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 6. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. k).*
15. Podle § 14e odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech *poskytovatel o opatření podle odstavce 1 bez zbytečného odkladu vhodným způsobem informuje příjemce. Příjemce může do 15 dnů ode dne, kdy tuto informaci obdržel, podat poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele.*
16. Podle § 14e odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech *v rozhodnutí o námitkách se rozhodne o tom, zda opatření poskytovatele bylo plně oprávněné, částečně oprávněné nebo zda oprávněné nebylo. Proti rozhodnutí o námitkách se nelze odvolat.*
17. Podle § 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech *bylo-li opatření poskytovatele v rozhodnutí o námitkách posouzeno jako plně oprávněné, poskytovatel dotaci nebo její část příjemci nevyplatí. Bylo-li posouzeno jako částečně oprávněné, poskytovatel vyplatí příjemci část dotace, kterou mu neoprávněně nevyplatil. Bylo-li posouzeno jako neoprávněné, poskytovatel příjemci vyplatí nevyplacenou dotaci nebo její část. Poskytovatel vyplatí příjemci dotaci nebo její*

část, kterou mu neoprávněně nevyplatil, do pěti pracovních dnů ode dne právní moci rozhodnutí o námitkách.

18. Podle § 14 odst. 6 zákona o rozpočtových pravidlech *v rozhodnutí o poskytnutí dotace může poskytovatel stanovit, že nesplnění některých podmínek podle odstavce 4 písm. g) nebo porušení povinnosti stanovené právním předpisem bude postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně nižším, než kolik činí celková částka dotace. Při stanovení nižšího odvodu uvede poskytovatel procentní rozmezí nebo pevný procentní podíl vztahující se buď k celkové částce dotace, nebo k částce, ve které byla porušena rozpočtová kázeň, nebo stanoví pevnou částku odvodu; přitom přiblíďne k závažnosti porušení rozpočtové kázně a jeho vlivu na dodržení účelu dotace.*
19. Podle č. XXI bod 2. písm. d) rozhodnutí o poskytnutí dotace *podle ustanovení § 14 odst. 6 rozpočtových pravidel se stanovují následující podmínky, jejichž porušení bude postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně nižším, než kolik činí celková částka dotace. Těmito podmínkami jsou podmínky stanovené v čl. XII. – porušení pravidel pro výběr dodavatelů. Porušení této podmínky bude postiženo sníženým odvodem stanoveným podle § 14 odst. 6 a § 44a odst. 4 písm. a) rozpočtových pravidel, a to ve výši stanovené v příloze č. 3 tohoto rozhodnutí.*
20. Podle čl. XII. rozhodnutí o poskytnutí dotace *příjemce je povinen při výběru dodavatelů postupovat současně v souladu s platnými pravidly pro výběr dodavatelů v rámci Operačního programu, v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a podle pokynů uvedených v Příručce pro příjemce.*
21. Podle § 6 odst. 1 ZVZ *zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.*
22. Podle § 147 odst. 6 ZVZ *jde-li o nadlimitní veřejné zakázky, nesmí být vyhlášení uveřejněna ve Věstníku veřejných zakázek nebo na profilu zadavatele dříve, než jsou odeslána k uveřejnění v Úředním věstníku. Ve Věstníku veřejných zakázek rovněž nesmí být uveřejněny jakékoliv údaje odlišné od údajů, které jsou obsaženy ve vyhlášeních odeslaných k uveřejnění v Úředním věstníku, nebo uveřejněných na profilu zadavatele. Vyhlášení uveřejněná ve Věstníku veřejných zakázek nebo na profilu zadavatele musí obsahovat datum jejich odeslání k uveřejnění v Úředním věstníku nebo datum jejich uveřejnění na profilu zadavatele.*

a) K povaze rozhodnutí o nevyplacení dotace

23. Nejprve se soud zabýval povahou rozhodnutí o nevyplacení dotace, neboť žalobkyně namítala, že se jednalo o rozhodnutí dočasné. Přitom vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, který i ve vztahu k právní úpravě postupu podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném po 19.2.2015 potvrdil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.3.2019, č.j. 5 Afs 123/2018-45) klíčové závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 18.4.2017, č.j. 6 Afs 270/2015-48, totiž že „domníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl (...) pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby dle § 65 odst. 1 soudního řádu správního.“ V jednotlivých případech je tak třeba vždy zkoumat, jak měly být a byly vypláceny finanční prostředky v rámci dotací. „U dotací

poskytnutých ex ante, tj. jsou-li již nějaké peněžní prostředky příjemci dotace vyplaceny a ten nesplní jakoukoliv podmínku, která se považuje za porušení rozpočtové kázně, pak dnem porušení této podmínky dochází také k porušení rozpočtové kázně. U dotací poskytnutých ex post však před jejich vyplacením nelze dnem porušení podmínky konstatovat porušení rozpočtové kázně, neboť při jejím nedodržení příjemce ještě neobdržel peněžní prostředky.

24. V rozsudku ze dne 26.10.2017, č.j. 9 Afs 168/2017-36 NSS konstatoval, že je třeba důsledně zkoumat a odlišit, zda v daném případě příjemce dotace porušil rozpočtovou kázeň, či nikoliv. Pokud rozpočtová kázeň porušena nebyla, poskytovatel dotace není oprávněn dotaci definitivně snížit, ale pouze pozastavit a následně se musí řídit názorem příslušného finančního úřadu. Naopak v případech, kdy příjemce poruší pravidla pro zadávání veřejných zakázek, aniž současně byla porušena rozpočtová kázeň, může poskytovatel dle § 14e rozpočtových pravidel dotaci definitivně snížit.
25. V posuzovaném případě je napadeno konečné rozhodnutí o nevyplacení dotace, tj. takové, které je přezkoumatelné ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. Jak totiž vyplývá ze smlouvy o poskytnutí dotace a jak je potvrzeno též v jednotlivých hlášeních o nesrovnalostech, zaslaných ze strany žalovaného příslušnému finančnímu úřadu ve smyslu § 14e odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech, v této věci měly být finanční prostředky vypláceny vždy ex post, na základě jednotlivých žádostí zadavatele o platbu. O nevyplacení dotace bylo ze strany žalovaného rozhodnuto ještě předtím, než byly schváleny jednotlivé žádosti o platby, přičemž před schválením žádosti měla být provedena její korekce právě na základě rozhodnutí o nevyplacení dotace. S odkazem na shora citovanou judikaturu tak lze konstatovat, že při namítaném nedodržení povinností žalobkyně v rámci zadávání veřejných zakázek, jež žalovaného vedly k vydání rozhodnutí o nevyplacení dotace, nebylo možné hovořit o porušení rozpočtové kázně, neboť žalobkyně ještě neobdržela finanční prostředky.
26. Nelze tak přisvědčit námitce žalobkyně, že žalovaný nebyl oprávněn vydat rozhodnutí o nevyplacení části dotace jako definitivní rozhodnutí (v opačném případě by ostatně nemohlo být vedeno toto řízení, tj. řízení podle § 65 odst. 1 a násl. s.ř.s.). Naopak, je nutno přisvědčit argumentaci žalovaného, který s odkazem na shora citovanou judikaturu považoval rozhodnutí o nevyplacení dotace za konečné, s tím, že jeho změna, resp. možnost dodatečného vyplacení dotace je dána ve vazbě na dozorčí prostředky nebo využití mimořádných opravných prostředků.

b) K vázanosti závěrem ÚOHS

27. Žalobkyně namítala, že ÚOHS na základě podnětu žalovaného neshledal důvody pro zahájení řízení z moci úřední podle ZVZ, a že žalovaný měl toto stanovisko ÚOHS zohlednit. Vztahem postupu poskytovatele dotace podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech a postupem ÚOHS se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.2.2019, č.j. 10 Afs 196/2018-52, v němž uvedl, že „ÚOHS dohlíží na to, zda zadavatel svým postupem při zadávání veřejných zakázek nenařádkuje některou ze skutkových podstat správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách. Tím však podle § 112 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách není dotčena působnost jiných orgánů vykonávajících takovou kontrolu podle zvláštních právních předpisů. Zákon o veřejných zakázkách tedy připouští, že postup při zadání veřejné zakázky může být kontrolován více orgány. Tvzení stěžovatele o

výlučné dohledové pravomoci ÚOHS proto nemůže obstát. Předmětem řízení v nynější kauze nebylo uložení správního deliktu dle zákona o veřejných zakázkách, ale vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně dle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech. (...)“

28. Obdobně v této věci se nejednalo o řízení podle ZVZ, v němž by ÚOHS posuzoval, zda žalobkyně svým postupem při zadávání veřejných zakázek nenaplnila některou ze skutkových podstat správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách. V této věci bylo ze strany žalovaného podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech posuzováno, zda žalobkyně jakožto příjemce dotace v přímé souvislosti s touto dotací porušila povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržela účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta. Jak vyplývá ze shora citované právní úpravy a dotačních podmínek (čl. XII rozhodnutí o poskytnutí dotace), porušení ZVZ zakládalo oprávnění žalovaného rozhodnout o nevyplacení dotace, resp. její části, jak se také v posuzované věci stalo. Žalovaný tak mohl učinit bez ohledu na stanovisko ÚOHS, jemuž byl podán ve vazbě na žalovaným zjištěné skutečnosti podnět.
29. Jak ve svých rozhodnutích opakovaně deklaroval Nejvyšší správní soud (a jak shrnul v rozsudku ze dne 13.2.2019, č.j. 10 Afs 196/2018-52), orgány rozhodující o odvodu za porušení rozpočtové kázně jsou zcela nezávislé na výsledcích kontrol vedených podle jiných právních předpisů a jsou oprávněny si samy posoudit otázku dodržování povinností podle zákona o veřejných zakázkách (viz např. rozsudky NSS ze dne 6. 9. 2017, čj. 6 Afs 281/2016-86, bod 26, či ze dne 8. 11. 2017, čj. 10 Afs 86/2017-42, bod 23). Institut porušení rozpočtové kázně je obsahově širší než institut správního deliktu. Závěr jednoho orgánu veřejné moci, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách, proto není na překážku závěru jiného orgánu veřejné moci, že byla porušena rozpočtová kázeň (rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, č.j. 4 Afs 167/2016-47). Obdobný výklad je nutno zaujmout i v této věci; žalovaný byl oprávněn samostatně, bez ohledu na skutečnost, že ÚOHS neshledal důvody pro zahájení řízení z moci úřední podle ZVZ, rozhodnout o nevyplacení (části) dotace podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech, dospěl-li k závěru, že žalobkyně porušila podmínky pro poskytnutí dotace, tj. že porušila ZVZ.
30. K námitce žalobkyně tak lze uvést, že žalovaný nepochybil, pokud v rámci přezkumu rozhodnutí o nevyplacení dotace nezohlednil stanovisko ÚOHS. Skutečnost, že se žalovaný tomuto stanovisku v napadeném rozhodnutí nevěnoval, nemůže způsobit jeho nezákonnost, neboť, jak bylo uvedeno shora, k posouzení otázky, zda žalobkyně při zadávání veřejné zakázky pochybila, byl žalovaný v rámci postupu podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech oprávněn samostatně, bez ohledu na výsledek šetření ze strany ÚOHS. Předmětem posouzení v této věci není otázka, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu (přestupku) podle ZVZ, a proto je nadbytečné se touto otázkou, tj. zda se žalobkyně dopustila správního deliktu ve smyslu ZVZ, zabývat.
31. V tomto ohledu je zcela přiléhavá argumentace i žalovaného, že výsledek šetření podnětu ze strany ÚOHS nemohl žalobkyni založit legitimní očekávání, že její jednání nebylo porušením ZVZ, neboť výsledek šetření podnětu (nadto obsahující prostý závěr tohoto šetření, nikoli úvahy vedoucí k tomuto závěru) není správním rozhodnutím.

32. Z uvedených důvodů nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné, neboť i kdyby v něm byl zmíněn v mezidobí (tj. po vydání rozhodnutí o nevyplacení dotace a před vydáním rozhodnutí o námitkách) vydaný závěr ÚOHS k podnětu žalovaného v této věci, což žalovaný jistě učinit mohl, nemělo by to vliv na skutečnost, že tento závěr ÚOHS, v němž bylo pouze konstatováno, že správní řízení zahájeno nebude (cit. „(..) *po prošetření pisatelem uváděných skutečností nebyly v současné době shledány důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední.*“), není pro postup žalovaného v této věci závazný.
33. Pokud žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu absence vymezení pojmu „zásady transparentnosti“, soud k tomu s odkazem na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný své závěry podpořil mj. citací některých relevantních rozhodnutí ÚOHS, uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné vymezení aplikovaného neurčitého pojmu. Žalovaný jako netransparentní vymezil „*takové jednání zadavatele, které činí zadávací řízení nejen nekontrolovatelným, ale též nečitelným a nepřehledným*“. Pod takové jednání pak podřadil zjištěný rozpor mezi údaji uveřejněnými v Oznámení o zakázce a v zadávací dokumentaci.
34. V rámci tohoto žalobního bodu soud uvážil rovněž o námitce žalobkyně, že žalovaný jednal v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, pokud nepostupoval podle § 57 správního řádu (vázanost správního orgánu rozhodnutím jiného správního orgánu o předběžné otázce). Soud této námitce nepřisvědčil, neboť se ztotožnil s argumentací žalovaného, a to i s odkazem na shora uvedené závěry o samostatnosti a oddělenosti řízení před ÚOHS a řízení podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech, že kompetence ÚOHS a žalovaného jsou zcela odlišné.

c) K porušení § 147 odst. 6 ZVZ

35. Žalobkyně namítla, že neporušila § 147 odst. 6 ZVZ, tj. zákaz uveřejnit ve Věstníku veřejných zakázek (VVZ) údaje odlišné od údajů, které jsou obsaženy ve vyhlášeních odeslaných k uveřejnění v Úředním věstníku EU (TED), nebo uveřejněných na profilu zadavatele. Uvedeného porušení se měla žalobkyně dle názoru žalovaného dopustit tím, že v Oznámení o zakázce v bodě II. 3) vymezila dobu trvání Veřejné zakázky termínem zahájení 21. 9. 2015 a termínem dokončení 30. 9. 2015, zatímco v zadávací dokumentaci k Veřejné zakázce tuto dobu trvání upřesnila tak, že se jedná o „předpokládanou dobu plnění“ a že skutečnou lhůtu realizace navrhne uchazeč sám ve smlouvě. Žalovaný uvedenou specifikaci dodací lhůty interpretoval nikoliv jako upřesnění, ale „jako stanovení odlišné doby plnění“, což následně vyhodnotil jako netransparentní postup při zadávání Veřejné zakázky. Žalobkyně má za to, že jí uvedené údaje nebyly rozporné, neboť v Oznámení o zakázce i v textové části zadávací dokumentace uvedla stejná data (předpokládanou dobu plnění), a to od 21. 9. 2015 do 30. 9. 2015. V textové části zadávací dokumentace pak uvedla další podrobnou specifikaci údajů uvedených v Oznámení o zakázce, tedy i to, že uvedená doba plnění je předpokládána a že konkrétní dodací lhůtu navrhuje uchazeč ve smlouvě předkládané v nabídce. Konkrétně žalobkyně vymezila v obchodních podmínkách (v čl. IV. odst. 1 kupní smlouvy) dodací lhůtu takto: „Prodávající se zavazuje dodat zboží a provést jeho instalaci a zaškolení nejpozději do kalendářních dnů (doplní uchazeč) od nabytí účinnosti této smlouvy podle čl. X.

odst. 7. této smlouvy.“ Takové vymezení tedy nespočívá v uvedení dat „od...“ „do...“, ale v uvedení celkové lhůty plnění v počtech kalendářních dnů od účinnosti smlouvy.

36. Žalobkyně argumentovala tím, že ponechala navržení dat pro plnění Veřejné zakázky na potenciálních uchazečích mj. vzhledem k tomu, že uchazeč v době, kdy podává nabídku, nemůže znát datum, ve kterém bude uzavřena smlouva a kdy tato smlouva nabude účinnosti (toto datum neznala ani žalobkyně coby zadavatel, neboť nelze předem stanovit, v jakém termínu bude ukončeno zadávací řízení). Pokud by doba plnění byla v obchodních podmínkách stanovena pevnými daty, mohlo by to mít za následek nemožnost splnit Veřejnou zakázku ve stanoveném termínu, resp. vůbec uzavřít smlouvu s vybraným uchazečem. Smlouva totiž musí být uzavřena v podobě, v jaké byla vybraným uchazečem předložena v nabídce, a při pevně stanoveném datu by mohlo dojít k tomu, že termín zahájení ve smlouvě by nastal dříve, než bude smlouva uzavřena (nebo než nabude účinnosti), čímž by byla smlouva od počátku nesplnitelná, a tudíž absolutně neplatná.
37. Žalobkyně též uvedla, že dobu plnění v obchodních podmínkách nestanovila pevnými daty také z toho důvodu, že nebylo možné předjímat, zda a v jakém termínu jí bude přidělena dotace na realizaci Veřejné zakázky, což dokládá i odkládací podmínka v čl. X. odst. 7 kupní smlouvy. Stanovení pevného data není vhodným řešením také proto, že spíše může omezit relevantní trh, protože by některé uchazeče mohlo přespříliš časově limitovat. V obchodních podmínkách uvedená lhůta, stanovená v kalendářních dnech, podle žalobkyně nevykazuje žádný rozpor ani s Oznámením o zakázce ani s textovou částí zadávací dokumentace, ale naopak plně koresponduje s metodickými doporučeními v rámci OP VaVpI, která vydal sám žalovaný. V Oznámení o zakázce uvedla žalobkyně jen předpokládanou dobu plnění vyznačenou daty „od ...“ „do ...“, jelikož skutečná dodací lhůta (v počtech kalendářních dnů) zatím nebyla známa. Nadto formulář Oznámení o zakázce ani neumožňuje v příslušné kolonce uvádět jiné údaje, než data „od ...“ „do ...“.
38. Žalobkyně tedy rozporovala, že by ve Věstníku veřejných zakázek uveřejnila *jakékoliv údaje odlišné od údajů, které jsou obsaženy ve vyhlášeních odeslaných k uveřejnění v Úředním věstníku* (tj. Úředním věstníku Evropské unie), *nebo uveřejněných na profilu zadavatele*. Ve věci nebylo sporu o tom, že žalobkyně v Oznámení o zakázce uveřejněném v Úředním věstníku EU a ve Věstníku veřejných zakázek pod evidenčním číslem 513840 vymezila v bodě II. 3) dobu trvání zakázky termínem zahájení 21. 9. 2015 a termínem dokončení 30. 9. 2015. V bodě 8.4 zadávací dokumentace předmětné veřejné zakázky byla tato doba rovněž stanovena, přičemž je zde uvedeno, že se jedná o předpokládanou dobu plnění, která je stanovena s ohledem na předpokládané ukončení zadávacího řízení. Časový úsek mezi předpokládaným zahájením a předpokládaným ukončením zadávacího řízení vyjadřuje zadavatelem předpokládanou dobu realizace veřejné zakázky. Skutečnou lhůtu realizace navrhuje sám uchazeč ve smlouvě. V bodu IV návrhu kupní smlouvy je potom uvedeno, že: „*Prodávající se zavazuje dodat zboží a provést jeho instalaci a školení nejpozději do kalendářních dnů (doplní uchazeč) od nabytí účinnosti smlouvy podle čl. X. odst. 7 smlouvy.*“
39. Soud se při hodnocení uvedené odlišnosti v časovém určení doby trvání zakázky přiklonil k argumentaci žalovaného. Zatímco v oznámení o zakázce byla lhůta realizace stanovena pevným datem, a to termínem, který činil 9 dní, v zadávací dokumentaci zadavatel nestanovil žádné omezující podmínky ohledně lhůty realizace veřejné zakázky, a uchazeči

tak mohli nabídnout libovolně dlouhou lhůtu pro realizaci plnění. Tuto skutečnost, resp. odlišnost žalovaný správně hodnotil jako porušení § 147 odst. 6 ZVZ, neboť vymezení pevného termínu pro zahájení a dokončení zakázky je informací zcela odlišnou od informace, že se jedná toliko o předpokládanou dobu plnění, a že skutečnou lhůtu realizace navrhuje uchazeč sám ve smlouvě. Nejedná se o pouhé upřesnění, jak se domnívá žalobkyně, ale o odlišné vymezení termínu realizace veřejné zakázky.

40. Jak k tomu uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, „*Příjemce v tomto případě neprovedl pouhou podrobnou specifikaci či upřesnění doby plnění, nýbrž termín pro realizaci upravil natolik zásadním způsobem, že došlo ke změně zdánlivě závazné 9denní lhůty stanovené v Oznámení o zakázce na lhůtu pouze předpokládanou, ničím neomezenou a ponechanou zcela v gesci potenciálních uchazečů. Oznámení o zakázce neobsahovalo žádné další údaje, ze kterých by potenciální uchazeči mohli usuzovat, že lhůta zde stanovená nemá v podstatě žádnou relevanci a termín pro plnění není ničím omezen. Je tak zřejmé, že se v tomto případě nemohlo jednat o pouhé upřesnění, ale zcela zřetelný rozpor, který mohl mít vliv na okruh potenciálních uchazečů. (...). Pokud by v Oznámení o zakázce (např. v oddílu Další informace) Příjemce uvedl shodné údaje jako v zadávací dokumentaci, tedy mj. informaci o tom, že termín pro plnění je pouze předpokládaný, a že skutečnou lhůtu realizace navrhuje uchazeč ve své smlouvě, nebyl by takový postup v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách. Tím, že Příjemce stanovil termín plnění bez dalšího pevným datem, dal potenciálním uchazečům najevo, že na tomto termínu plnění trvá, přičemž uchazeči nemohli předpokládat, že termín uvedený v zadávací dokumentaci bude odlišný, či že dokonce dojde k situaci, že Příjemce žádný pevný termín pro plnění nestanoví a ponechá jej zcela na uchazečích. Příjemcem citovaná věta, jež byla uvedena v č. VI. 3) oznámení, na skutečnosti nic nemění, neboť i bez této věty by bylo uchazečům zřejmé, že nemohou zpracovat nabídku bez nahlédnutí do zadávací dokumentace, jak bývá obvyklé ve většině zadávacích řízení. Pokud jsou však dodavatelé již odrazeni od podání nabídky samotnou informací uvedenou v Oznámení o zakázce, nemají již nadále zájem do zadávací dokumentace nahlédnout. Její uveřejnění na profilu zadavatele tak pochybení Příjemce nemůže samo o sobě zhojit. Taktéž je třeba opětovně zdůraznit, že úpravu termínu plnění v zadávací dokumentaci nelze označit za pouhé upřesnění. Pokud je v zadávací dokumentaci lhůta pro realizaci rozvolněna natolik zásadním způsobem, že není v podstatě ničím omezena, ač v Oznámení o zakázce byla stanovena pevným datem na 9 dní, nejednalo se o pouhé upřesnění, nýbrž o naprosto zásadní rozpor. (...) S právě citovanými závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje.*
41. Pokud žalobkyně uváděla, že formulář Oznámení o zakázce je standardizovaným formulářem, do něhož může zadavatel zapisovat pouze definované údaje, a nebylo tak možné do formuláře uvést, že se jedná o předpokládaný termín, nijak tím nezpochybnila argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, že formulář Oznámení o zakázce má sekci s názvem *Další informace*, která je určena právě pro informace, jež není možné zapsat do standardních okének, a které mohla žalobkyně v tomto případě využít (jak ostatně učinila v případě specifikování hodnotících kritérií). Pokud ale žalobkyně stanovila termín plnění bez dalšího pevným datem, tj. způsobem zcela odlišným od informace uvedené v zadávací dokumentaci, je nutno potvrdit závěr žalovaného, že žalobkyně postupovala v rozporu s § 147 odst. 6 ZVZ.

42. Soud dále s odkazem na závěry rozšířeného senátu obsažené v usnesení ze dne 30.10.2018, č.j. 1 Afs 291/2017-33 uvádí, že každé porušení dotačních podmínek (s výjimkou porušení, jež jsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné) zakládá porušení rozpočtové kázně. Rozšířený senát upozornil, že zákon o rozpočtových pravidlech v § 14 odst. 4 rozlišuje „*případné další podmínky, které musí příjemce v souvislosti s použitím dotace nebo návratné finanční výpomoci splnit, na straně jedné, a ostatní povinnosti, které příjemce v souvislosti s poskytnutím dotace nebo návratné finanční výpomoci plní a jejichž nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e), na straně druhé. Nelze tedy jasnou zákonnou dikcí obcházet tím, že správce daně nebo dokonce až soud zpětně prohlásí některou ze závazných dotačních podmínek za nevýznamnou, a proto nezakládající vůbec porušení rozpočtové kázně. Takovýto výklad by závažným způsobem narušil vnitřní uspořádání poměrů dotačního vztahu. Poskytnutí dotace představuje dobrodíní ze strany státu, čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami.*“
43. V intencích těchto závěrů je nutno přistupovat k posuzované věci tak, že pokud byl shledán rozpor v termínu plnění zakázky mezi Oznámením o zakázce a zadávací dokumentací, jednalo se o porušení § 147 odst. 6 ZVZ. O porušení povinnosti při zadávání veřejných zakázek se přitom jedná bez ohledu na to, zda se jednalo o porušení, které mohlo mít reálný vliv na výběr nejvýhodnější nabídky, resp. na soutěž mezi zájemci o veřejnou zakázku.

d) K porušení § 6 ZVZ

44. Žalobkyně dále brojila proti tomu, že by porušila § 6 ZVZ. Nutno uvést, že porušení § 6 ZVZ spatřoval žalovaný ve stejné skutečnosti, která jej vedla (k výše potvrzenému závěru), že žalobkyně porušila § 147 odst. 6 ZVZ. Porušení zásady transparentnosti spatřoval v tom, že údaje uvedené v Oznámení o zakázce, jež se odlišovaly od údajů uvedených v zadávací dokumentaci, mohly ovlivnit počet potenciálních uchazečů o veřejnou zakázku a tím limitovat výběr nejvhodnější nabídky.
45. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 5. 2018, č.j. 2 Afs 375/2017–30, při výkladu § 6 ZVZ je třeba respektovat objektivní smysl a účel tohoto ustanovení, plynoucí z jeho jazykového vyjádření, úmysl historického zákonodárce i celkový smysl a účel ZVZ jakožto komplexní právní úpravy zadávání veřejných zakázek. Smyslem a účelem ZVZ, vyjádřeným v obecné rovině právě ve zmíněném § 6, je docílit toho, že veřejné prostředky budou vynakládány účelně a hospodárně. Postupy podle ZVZ mají sloužit k naplňování tohoto účelu zejména tím, že okruh možných uchazečů o zakázky hrazené z veřejných prostředků bude co možná nejširší, aby dostatečně působil účinek konkurence, avšak zároveň může být na základě férových kritérií omezen za účelem přiměřené ochrany ekonomických zájmů zadavatele (typicky za účelem předejití zadání zakázky uchazeči, u něhož je patrně významnější riziko ekonomické nestability, která by mohla zadavateli působit obtíže spojené s případnými problémy s plněním zakázky ekonomicky nestabilním uchazečem).
46. K závěru o porušení zásady transparentnosti lze dospět bez ohledu na skutkové zjištění, že reálně došlo k omezení okruhu potenciálních zájemců o veřejnou zakázku. Nebylo tak povinností žalovaného zjišťovat (např. na základě průzkumu trhu), zda a z jakých důvodů nepodali své nabídky další zájemci. K tomuto závěru postačí důvodné pochybnosti o tom, že postupem žalobkyně (zadavatele veřejné zakázky) nemohl být žádný z potenciálních

zájemců odrazen při podání příslušné nabídky. K tomu srov. též rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 20.3.2012, č.j. 62 Af 58/2010-159, či ze dne 26.9.2012, č.j. 31 Af 23/2012-40).

47. Oznámení o zakázce je dokumentem, z něhož potenciální uchazeči získávají první základní informace o veřejné zakázce. Tyto informace pak mohou být podrobně specifikovány v zadávací dokumentaci (§ 44 odst. 2 ZVZ). Lze přisvědčit předpokladu, že informace (požadavky) vymezené v Oznámení o zakázce mají zásadní vliv na okruh potenciálních uchazečů a z povahy věci mohou ovlivnit rozhodnutí těchto zájemců, zda se budou o veřejnou zakázku i nadále zajímat. Pokud jsou v Oznámení o zakázce uvedeny informace odlišné od těch, které jsou uvedeny v zadávacím řízení, v rozporu se zásadou transparentnosti bude záležet na povaze informace, resp. jejím potenciálu ovlivnit rozhodnutí potenciálních zájemců. Soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, že takovou informací je údaj o termínu plnění veřejné zakázky, a proto odlišný obsah této informace v Oznámení o zakázce a v zadávacím řízení činí řízení o veřejné zakázce nečitelným, nepředvídatelným a netransparentním.
48. Za nedůvodnou je tak nutno označit námitku žalobkyně, že napadené rozhodnutí se neopírá o řádně zjištěný skutkový stav (dle názoru žalobkyně měl být proveden průzkum trhu a mělo být zjišťováno, zda existovali další potenciální dodavatelé), a že je tak závěr žalovaného o porušení ZVZ pouhou spekulací. Pokud žalobkyně tvrdila, že předmětem veřejné zakázky byla dodávka vysoce specializovaných přístrojů, k níž bývá způsobilý velmi omezený a fakticky uzavřený počet dodavatelů, jedná se o obecné tvrzení, které nezpochybňuje přijatý závěr o možném vlivu pochybení žalobkyně (porušení § 147 odst. 6 ZVZ) na okruh potenciálních zájemců o veřejnou zakázku.
49. Žalobkyni lze částečně přisvědčit v tom, že formulářové Oznámení zpravidla neobsahuje veškeré informace o zakázce, obsahuje však informace základní a potenciální zájemci počítají s tím, že tyto základní informace mohou být v podrobnostech rozvedeny v zadávací dokumentaci. Nemohou však již počítat (právě s ohledem na § 147 odst. 6 ZVZ) s tím, že informace uvedené v Oznámení se budou odlišovat od informací v zadávací dokumentaci. Lze tak přisvědčit argumentaci žalovaného, že popis předmětné kolonky v Oznámení o zakázce je jasný a jednoznačný a nedává prostor pro alternativní výklady. Skutečnost, že informace uvedené v Oznámení o zakázce jsou svou povahou stručné, jistě neznamená, že mohou být nepřesné či zavádějící. Podstatným argumentem je též možnost zadavatele uvést v případě potřeby informace nad rámec prostoru v jednotlivých kolonkách a použít k tomu část VI. 3) formuláře Oznámení – „Další informace“. Žalobkyně tak pochybila, pokud ve formuláři Oznámení zakázky tímto způsobem nespecifikovala, že se jedná o termín předpokládaný, nikoli pevný. Vyvolala tak dojem, že stanovený termín je určitý a závazný, a proto lze souhlasit se závěrem, že tímto způsobem mohla potenciální dodavatele odradit od bližšího prostudování zadávací dokumentace a následného přihlášení do předmětného zadávacího řízení.
50. Soud nepřehlédl, že žalovaný se s obsahově totožnou argumentací žalobkyně náležitě vypořádal v napadeném rozhodnutí. Uvedl v něm, že „tím, že Příjemce stanovil termín plnění bez dalšího pevným datem, dal potenciálním uchazečům najevo, že na tomto termínu plnění trvá, přičemž uchazeči nemohli předpokládat, že termín uvedený v zadávací dokumentaci bude odlišný, či že dokonce dojde k situaci, že Příjemce žádný pevný termín pro

plnění nestanoví a ponechá jej zcela na uchazečích. Příjemcem citovaná věta, jež byla uvedena v č. VI. 3) oznámení, na skutečnosti nic nemění, neboť i bez této věty by bylo uchazečům zřejmé, že nemohou zpracovat nabídku bez nahlédnutí do zadávací dokumentace, jak bývá obvyklé ve většině zadávacích řízení. Pokud jsou však dodavatelé již odráženi od podání nabídky samotnou informací uvedenou v Oznámení o zakázce, nemají již nadále zájem do zadávací dokumentace nahlédnout. Její uveřejnění na profilu zadavatele tak pochybení Příjemce nemůže samo o sobě zhojit. (...) Řídící orgán připouští, že Oznámení o zakázce skutečně poskytuje pouze základní informace o zakázce, jedná se však o informace natolik zásadní a stěžejní, že se uchazeči na jejich základě rozhodují, zda si mají zadávací dokumentaci obstarat a zabývat se zakázkou podrobněji. Uchazeč na základě Oznámení o zakázce zjistí nejen stručný popis předmětu plnění, ale také to, zda je v rozhodné době schopen podat nabídku a především, zda je ve stanoveném termínu schopen plnit. Pokud již v oznámení o zakázce zaznamená natolik krátký termín pro plnění, který není schopen dodržet, nepotřebuje již znát další podrobnosti týkající se zadávacího řízení, a zadávací dokumentaci si tak ani nemusí obstarat, neboť o tuto zakázku ztratí zájem. Ani skutečnost, že dodavatel nezná podrobné parametry poptávaného zboží, neznamená, že nemůže odhadnout, zda je schopen veřejnou zakázku v daném termínu splnit. Dodavatelé jsou si bezpochyby vědomi svých kapacit a možností, a mohou tak být již podle obecného označení poptávaného zboží schopni posoudit, zda je možné jej ve stanovené lhůtě dodat. I tyto závěry žalovaného je dle názoru soudu možné bez jakýchkoliv výhrad akceptovat.

51. K argumentaci žalobkyně, že lhůta uvedená v obchodních podmínkách nevylučuje ani lhůtu v Oznámení o zakázce, ani v zadávací dokumentaci, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že to neplatí opačným způsobem. Způsob stanovení termínu v Oznámení o zakázce (tj. pevný termín, na určitou dobu), fakticky vylučoval termíny navrhované ze strany dodavatelů (jak ostatně žalobkyně uváděla, a jak vyplývá též ze spisové dokumentace, žádný z dodavatelů nenavrhł termín plnění, který by se shodoval s termínem plnění v Oznámení o zakázce).
52. V návaznosti na závěr o porušení zásady transparentnosti je pak zcela logická také úvaha žalovaného, že údaj o době plnění uvedený v Oznámení o zakázce mohl mít za následek nutnost zadávat některé části Veřejné zakázky opakovaně, resp. že naplnění důvodu pro jednací řízení bez uveřejnění dle ust. § 23 odst. 1 písm. a) ZVZ si žalobkyně způsobila sama. V posuzované věci nebylo vyloučeno, že žalobkyně jako zadavatel veřejné zakázky pochybením při stanovení termínu plnění přispěla k naplnění důvodu pro použití jednacího řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 1 písm. a) ZVZ (neboť ve 4 částech veřejné zakázky zadávané v otevřeném řízení z celkem 22 nebyla podána žádná nabídka). Není přitom podstatné, zda k možnosti realizace jednacího řízení bez uveřejnění vedly (vedle uvedeného porušení) též další objektivní okolnosti, na něž žalobkyně poukazovala v žalobě, tj. že okruh dodavatelů poptávaných specializovaných přístrojů je značně omezený, a to i z důvodu složitosti prokazování základních kvalifikačních požadavků, jakož i některých nepříznivých pravidel operačního programu (OP VaVpI).
53. K námitce žalobkyně, že žalovaným uváděné odkazy na rozhodnutí ÚOHS jsou nepřiléhavé, soud uvádí, že žalovaný si byl vědom odlišných skutkových okolností v odkazovaných rozhodnutích. Pokud žalovaný závěry ÚOHS zobecnil a své úvahy jimi podpořil za současného přiznání skutečnosti, že posuzovaná věc vykazuje odlišnosti, jedná se o zcela relevantní postup. Ostatně i bez odkazu na tato rozhodnutí ÚOHS by bylo

napadené rozhodnutí přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Nezlomné přesvědčení žalobkyně, podpořené rozsáhlou argumentací, že způsob stanovení termínu plnění v Oznámení nemohl v žádném případě ovlivnit zájem potenciálních dodavatelů, soud nesdílí; porušení zásady transparentnosti má totiž ve vztahu k výsledku veřejné zakázky ohrožovací povahu. Ostatně skutečnost, že nebylo prokázáno, že by pochybením žalobkyně reálně došlo k omezení okruhu potenciálních dodavatelů (což neznamená, že k takovému omezení dojít nemohlo), ovlivnila výši, v níž ke krácení dotace došlo, tj. výši sankce.

54. Namítala-li žalobkyně, že správnost jejího postupu byla potvrzena i zprávou nezávislého auditora, soud k tomu uvádí, že tato zpráva se otázkou nesouladu údaje o termínu plnění veřejné zakázky v Oznámení a zadávací dokumentaci, resp. otázkou vlivu této skutečnosti na transparentnost veřejné zakázky, nijak nezabývá. Odpovědností auditora je především vyjádření výroku k vedení účetní evidence a správnosti evidovaných způsobilých výdajů projektu, a proto obecný závěr auditora, že žalobkyně při výběru dodavatelů respektovala závazné postupy pro zadání zakázek při pořizování zboží a služeb z prostředků finanční podpory OP VaVpI, nebylo možné při posouzení sporné otázky považovat za relevantní. Tento obecný závěr v žádném případě neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
55. Námitka, že se žalobkyně nedopustila žalovaným vytýkaného porušení ZVZ, a nemůže jí tak být uložena sankce, byla již shora soudem vyvrácena. Závěrem je nutno uvést, že dotace byla krácena toliko ve výši 5 %, tj. na samé spodní hranici sankčního rozmezí pro méně závažná porušení čl. XII rozhodnutí o poskytnutí dotace (viz příloha č. 3 část II písm. B bod 10 rozhodnutí o poskytnutí dotace). Soud takové krácení dotace, které reflektuje skutečnost, že v daném případě nebyl zjištěn skutečný vliv shledaného porušení zákona na výběr nejvhodnější nabídky, považuje za adekvátní shledanému pochybení.

VIII. Závěr a náklady řízení

56. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
57. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení žádné náklady nad rámec běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu